

2. Bůh žaluje

Spisovateli Poselství Grálu byla před lety položena otázka:

»Před krátkou dobou jsem četl v jednom novinářském článku následující:

»Probodnutí těla Kristova a jeho přibití na kříž bylo světodějnou událostí dějin, na kterou se vztahuje více méně všechno hlubší náboženské myšlení před Kristem i po Kristu.

Krátce před tím jsem četl Abd-ru-shinovu přednášku o smrti Syna Božího na kříži, která mi mnohé vysvětlila. Nebylo by možné uveřejnit v těchto novinách odpověď, která by byla vypracována podle této přednášky? Mnoho lidí by to jistě sledovalo s velkým zájmem.«.

Odpověď, která byla dána tazateli, zněla takto:

»Kdyby tento názor měl svědčit o hloubce náboženského citění a myšlení, pak by to bylo s lidem velmi špatné. Na článku v novinách nechci mít žádnou účast.

I kdybychom nebrali v úvahu, že uvedené noviny by v každém případě odmítly uveřejnit článek opačného znění a mínění, a já bych se nemohl nikdy rozhodnout k tomu, požádat o jeho uveřejnění, poněvadž beru své přednášky velmi vážně, nezbývalo by mi na to při nejlepší vůli dosti času. Ale také úcta před Pravdou samou mi zakazuje, abych se takovýmto způsobem zúčastňoval veřejné výměny názorů v denních listech.

Každý opravdu hledající člověk se s takovými články a pojednáními nespokojí stejně, a najde konečně cestu k mým přednáškám, aby pak s ohromením zjistil nesprávnost mnohých dosavadních názorů tak, jako vy sám. Poněvadž jste přednášku již četl, není jistě zapotřebí, abychom se touto věcí zde důkladněji zabývali.

Kdo totiž dovede jen trochu samostatně a bez cizího ovlivnění myslet, musí nalézt v uvedeném názoru a v celém článku háček, který mu nedopřeje klidu a nutí ho k opravdu vážnému hledání Pravdy. Každý v sobě živý člověk bude moci jen velmi těžce připustit, že právě zločin zavraždění Vyslance, který přichází z Božského, má způsobiti smíření Božství s lidstvem.

Bůh nechal odejít svého Syna z veškeré slávy a nádhery mezi lidi na tuto chmurnou zemi. Tito lidé se od Něho odklonili a odpadli, a proto jim měl Vyslanc ukázat opět cestu vzhůru, do Jeho světlé říše, a to vysvětlováním všeho ve svém domově svým Slovem, které je možno také nazvat Poselstvím nebo učením.

Že toto lidstvo, kterému se dostalo Božího Poselství, zavrhl pak Jeho Posla, pronásledovalo jej svou nenávisť, a nakonec ho ještě mučilo a zavraždilo, byl následek hříchu tohoto lidstva, či nesprávného jednání, když povznesli svůj pozemský rozum na místo Boží a učinili ho svým skutečným pánem a vládcem. Místo toho, aby se tato nová vina byla později lidmi poznala jako ovoce hlubokého pádu do hříchu, vyzvedli lidé tento krvavý zločin a zavržení Syna Božího, a učinili z něho všechno převyšující a zastiňující slavnost smíření zločinného lidstva s Bohem, kterému se touto vraždou vysmáli.

To je přece jen trochu těžce stravitelné sousto. Jak si představuje to podivné lidstvo své Božství, když se domnívá, že s ním může tak beztretně zacházet?« ¹⁾

Tato slova jsou **obžalobou!** Svědomí křesťanů otupělo. Mnozí již vůbec necítí, že událost na Golgátě byla vražda. Měl jsem příležitost pozorovat, jak i věrní členové obce se zarazili, když jsem vyslovil

tuto myšlenku. Zdálo se jim, jakoby nějaká cizí melodie pronikala do jejich duší. A přece by jim měly být tyto tóny velmi dobře známy. Právě se přece v pátém přikázání, které jim je jistě z církevního vyučování dobře známé: »**Nezabiješ!**«.

»Nesmíš vraždit«, praví lepší překlad z hebrejského textu. Neboť je také zabíjení, které je v souhlase se zákonem Božím, jako například zabití v obraně a sebeobraně - v poctivém boji.

Jedině pasivisté to budou popírat. Nikdo však nebude chtít tvrdit, že Kristovo ukřižování je možné považovat za takové zabití. Zde se jedná mnohem spíše o zločin, o vraždu. Jako přitěžující okolnost platí, že tato vražda nebyla spáchána na obyčejném člověku. Na prostředním kříži na Golgathě trpěl a zemřel **Vyslanec Boží**.

Můžeme se nyní vážně domnívat, že sám Bůh tuto vraždu chtěl? On, který svatou vůli výslovně sdělil v desateru přikázání?

V těchto potížích pomáhá si nyní teologie následující myšlenkou: »Soud Židů nad Ježíšem byl nespravedlivý, ale byl to jen prostředek v rukou Božích, a proto byl tento soud svatý a právoplatný. Také ďábel zde hrál jen naprosto podřízenou úlohu jako nástroj Božího hněvu.«²⁾

Nechci nyní hovořit o nejasnostech a rozporech v tomto způsobu uvažování. Mělo by stačit, když k tomu řeknu: Kdo trpí takové nejasnosti v křesťanské víře, ten nespravoval dobře hřivnu, kterou mu Stvořitel svěřil.³⁾ Všechno, co máme, bylo nám jen svěřeno. Proto také od nás bude požadováno vyúčtování z naší správcovské činnosti. To platí také o slovech, která jsme promluvili, a také o myšlenkách, které jsme pěstovali. Bude od nás požadována bezpodmínečná čistota a jasnost ve všem, co jsme říkali a dělali, co jsme cítili a nebo mysleli.

Četl jsem v jedné přednášce z Poselství Grálu výstrahu:

»Lidé jsou zvyklí říkat, že za své myšlenky nemohou být pozemsky voláni k zodpovědnosti, poněvadž oni stojí na stupni, který jest pro lidské ruce nedosažitelný.

Proto si tak často zahrávají nejlehkomyslnějším způsobem se svými myšlenkami, nebo lépe řečeno, hrají si v myšlenkách. Žel, jest to velmi často nebezpečná hra v lehkomyšlném poblouznění, že z toho mohou vyjít nedotčeni. V tom se však mýlí.«.

A nyní uvažujme jednou jasně a klidně, zda mohou teologové převzít zodpovědnost za to, co tvrdí. Že tedy soud Židů nad Ježíšem je možno označit za nespravedlivý, a při tom již v další větě tvrdí, že tento soud »v rukou Božích« byl přece přesto svatý a spravedlivý....?

Proti tomu obrací se hlas **svědomí**. Dosud je ovšem přehlušován a uklidňován kázáním církve. Ale tento hlas bude se ozývat stále znovu a znovu, až konečně také vítězně pronikne jako horský potok, který si nejdříve musí prorazit cestu mezi kamením a štěrkem.

Znám nejhlubší potíže a starosti evangelické teologie. Polekané svědomí hledá útočiště před žalujícím hlasem. Jako teologové jsme prošli školou reformace a zkouškou církevního boje. Kdo zná moc hříchu a bojí se zodpovědnosti v den soudu, ten hledá útočiště pod křížem Ježíše Krista. Tam byla kdysi vyslovena slova, která mají dát postrašenému srdci a malomyslné duši útěchu evangelia. Jsou to slova Spasitelova:

»**Dokonáno jest!**«. Na oněch posvátných místech boje, který vedl Spasitel v hodinách, kdy byl Bohem opuštěn, cítí se věřící hříšník jako v úkrytu a ochraně. Ale jedno při tom obětoval, co obětovat

nikdy nesmí. Přinutil k mlčení hlas, který jednou bude mluvit:

Hlas svého citění, tedy hlas svého svědomí. To bude chtít tvrdošijně zapírat.

V každém vážném kázání na Velký pátek je možno slyšet, že právě pod křížem na Golgatě se svědomí zbystruje, poněvadž tam je nejpřísněji souzeno každé provinění. A je tomu skutečně tak, poněvadž rána Toho, který byl popraven na Golgatě, byla příliš brzo obvázána falešnou útěchou. Pak klesl probuzený duch člověka opět nazpět do své příjemné dřímoty. A svědomí, které až dosud tak hlasitě mluvilo, pojednou mlčí. Čím déle však trvá toto mlčení, tím větší jest nebezpečí také pro takového člověka.

Příjemná dřímota jeho ducha se stává hlubokým duševním spánkem! A jedině volání Pravdy může a bude moci z tohoto spánku probudit! Když nebude slyšet tohoto volání, nebo když se úmyslně sám uzavře, ačkoliv hlas jeho svědomí se v něm znovu ozývá, stane se mu tento spánek osudným. Neboť po něm následuje druhá smrt, o které hovoří Zjevení Janovo. Dnes platí také více než kdy jindy výstraha apoštolova:

»Probud' se ty, kdo spíš a vstaň z mrtvých a zazáří tobě Kristus.«⁴⁾

To nám říká také Poselství Grálu s velkou vážností, když podává svědectví o smrti Ježíšově...!

»Tato násilná, u Římanů tehdy obvyklá smrt nebyla jako taková žádným vykoupením, a také je nepřivodila.

Neodčinila žádné hříchy lidstva, neosvobodila je od ničeho, ale zatížila lidstvo ještě více jako vražda nejnižšího druhu.

Když se z toho do dnešního dne vyvinul tu a tam kult, který vidí v této vraždě nutnou a hlavní věc vykupitelského díla Syna Božího, pak je tím člověk odváděn právě od toho nejcennějšího, co jedině může přinést vykoupení. Odvrací se od skutečného poslání Spasitelova, od toho, co učinilo nutným Jeho příchod z Božského na tuto zemi. Neučinil tak proto, aby vytrpěl smrt na kříži, **nýbrž aby do pustoty dogmatické strnulosti a prázdnoty**, která lidského ducha strhovala dolů, **hlásal Pravdu**, že pouze a jedině v hlásání této Pravdy, jejím přinesením, a s tím spojeném osvobození od bludů a omylů **spočívá vykoupení!**

Je to velká chyba, když lidé věří, že smrtí na kříži je zaručeno odpuštění jejich hříchů. Tato myšlenka má za následek strašlivé škody, poněvadž všichni ti, kteří tomu věří, jsou tím zdržováni od pravé cesty ku spasení, která spočívá jedině v tom, když člověk **žije podle slov Spasitelových** a podle výkladů, které On, jako vědoucí a všechno přehlížející dal.

Kdo o tom vážně přemýšlí, ten pozná také pravdu a tím také pravou cestu! Ale myšlenkově líní lidé a pohodlní lidé, kteří neudrží v pořádku lampu, kterou jim Stvořitel dal, kteří tedy neudrží své schopnosti zkoumání a prosvícení, podobají se bláhovým pannám v podobenství, a mohou snadno promeškat hodinu, kdy přijde »Slovo Pravdy«, poněvadž se nechali ochromit pohodlností a slepou vírou, ti nebudou v důsledku své lenosti již schopni, aby poznali nositele Pravdy, neboli ženicha. Musí pak zůstat zpět, až bdělí budou vcházet do říše radosti.«.

Je to správná známka, když právě u vážných křesťanů vynořují se stále znovu a znovu pochyby a námitky proti církevnímu výkladu Kristovy smrti na kříži. Taková »protivenství« zřetelně ukazují, že hlas svědomí nemůže nikdy být úplně umlčen a zničen. Je to jedině moc dogmatického vysvětlování, trvající po celá staletí, která drží lidského ducha v železných kleštích sevřeného, a zabraňuje mu v jeho probuzení. Je nutno číst z tohoto hlediska některé stránky a přednášky profesora D. Heima, »Válka a skutečnost spasení« z jeho knihy »Víra a život«⁵⁾:

»Všechno na světě může změnit svého majitele nebo držitele. Dům, majetek, umělecká díla, přírodovědecký objev, filosofická myšlenka, jen jediné ne: **Vina a hřích**.

Nějaká vina, která přechází z jedné ruky do druhé, kterou jeden odejímá druhému, jest pro naše myšlení nemravná myšlenka. Za nějaký čin může být činěn odpovědným jen pachatel sám. Trestem může být nazvána taková bolest, která vyrůstá z nějakého činu samotnému pachateli. Když je někdo jiný spoluzasažen důsledky činu, pak to není žádný zastupitelský trest, nýbrž neštěstí, které ho zasáhlo cizí vinou.

Také ve Starém zákoně byla tato první zásada výslovně uznávána jako **Božská zásada**, jak to již posměšně říká Ezechiel, kapitola 18, 2:

»Otcové jedli nezralé hrozny, a synům trnou zuby.«. Naproti tomu se zdůrazňuje:

»Duše, která hřeší, ta umře; syn nebude pykat za nepravost otcovu a otec nebude pykat za nepravost synovu. Spravedlnost zůstane na spravedlivém a zvěle zůstane na svévolníkovi.«⁶⁾

To jest ten bod, kde se naše právní citění a naše mravní citění vzpírá proti poselství kříže. A sice tím více, čím jsme mravně vážnější a opravdovější. Není to dobrá známka pro naši povahu, když je pro nás lehké věřit kázání o kříži.«.

Jsem povděčen profesoru Hejmovi za tato jasná slova. Je ovšem tím politováníhodnější, když se nyní pokouší proti tomuto jasnému poznání mobilizovat pomocné voje dogmatiky. Neboť to jest a provždy zůstane bezprávím, kdyby měl být znovu umlčen hlas svědomí, který se tak zřetelně ohlašuje v jeho slovech.

Byla to veliká hodina v dějinách, když jeden mnich i proti říši a církvi svého času přiznal, že není ani jisto, ani radno dělat něco proti svému svědomí.

Když čteme ona úvodní slova, která dávají odpověď jednomu tazateli, a jež tvoří východisko naší úvahy, pak bychom měli cítit, že se proti nám zvedá bouře. Zdá se, jakoby blesk osvítil tuto noc, která se po Kristově zavraždění opět rozprostřela nad touto zemí. S živelnou silou třese tato bouře úkrytem, do kterého se schoval duch a ve kterém spí.

Pravda jest! Ona se táže jen po tom, zda ji následujeme, nebo odmítáme s ní souhlasit. Ona jest nám darována od Boha. Každý může k ní nalézt přístup, jakmile jen chce. Kdo však proti ní bojuje, ten ztroskotá. Všechny pokusy v tomto směru jsou jen křečovitě záchvaty, které nyní zuří, kterým chybí přesvědčení, poněvadž tápají v nejasnostech. V této bouři, která nyní zuří nad touto zemí, naleznou pokoj a mír jen ti, kteří se rozhodnou následovat hlas Pravdy, nevyhýbají se mu, a opouštějí všechny teologické kryty, poněvadž ony neposkytují již žádnou ochranu, a nechávají se soudit Slovem, které k nám hovoří z Poselství Grálu.

Nyní ovšem víme, co každý vážný teolog na to řekne. Profesor Heim píše ku příkladu ve svém pojednání »Světový názor bible«, ⁷⁾:

»Kristus učinil to, co bychom my učinit nemohli. Vrhel se jako prostředník do propasti, která se v důsledku našeho pádu rozevřela mezi Bohem a lidstvem. On vzal na sebe prokletí, které by nás bylo již muselo rozdrtit.

Od té doby je pro každého hříšníka volná cesta k srdci Otcovu.

Tuto skutečnost nemůžeme rozumem pochopit, a její pravdivost můžeme zjistit jen ve svém svědomí,

v těžkých hodinách, když tváří v tvář v hodině smrti padne na nás tíha našich ztracených a promarněných dnů a hodin a zatíží naši duši, a máme pak s tímto břemenem přejít na věčnost. V této chvíli, jak praví Luther, zkrušuje nás falešná a sobecká víra, která se bojí předstoupit před Boha bez Kristovy pomoci. Objevujeme strašlivou vážnost slov Zjevení 12, 10 o žalobci, který žaluje u Boha dnem i nocí na dítky Boží. Kdo alespoň jedenkrát ve svém životě, třeba v hodině nebezpečí, v hodině náhlé smrti slyšel hlas tohoto žalobce, který žaluje na svaté u Boha dnem i nocí, tomu jest to náhle jednou jasné. Ten musel vybojovat těžký boj s mocnými temnotami a zaplatit drahé výkupné, aby vykoupil své vinou obtížené svědomí.«.

Citoval jsem tento odstavec z teologické úvahy profesora Heima, poněvadž vyjadřuje jasným způsobem hlas církve, a poněvadž já sám jsem církev takovýmto způsobem zastával. Dnes jsem však jasně poznal, co je v této knize pravda a co je omyl.

Poselství Grálu otevřelo můj zrak pro toto poznání.

Je ovšem pravda, že propast mezi Bohem a lidstvem se v důsledku pádu do hříchu a jeho důsledků (dědičný hřích) tak nesmírně rozevřela, že musel přijít **Prostředník**. Ale vykupitelské dílo Syna Božího spočívá v Jeho **Slově**. V Jeho Poselství, které přinesl. On sám to často dost zřetelně vysvětloval. ⁸⁾

Bez tohoto pozemského příchodu Kristova, tedy bez daru Jeho Poselství, které nám svým příchodem přinesl, bylo by pozemské lidstvo bezpodmínečně ztraceno. Je také pravda, že Kristus mohl nám dát své Slovo jen jako **trpící**. Lež, nenávisť a zloba jsou Světlu cizí. Když nás tedy chtěl zachránit, musel On sám, Pán, nás vyhledat na našich bludných cestách, musel k nám promluvit a volat nás k obrácení. To ovšem bylo možno jen na »Via Dolorosa« ⁹⁾, která pro Něho v Betlémě započala, a pak později na Golgathě se stupňovala až k nejvyšší bolesti.

Ale nesprávný, a s pravdou neslučitelný je výklad, že tímto Spasitelovým utrpením byla odpykána naše vina před Bohem, že byla škrtnuta a smazána. To zavadlo příčinu k těžkým bojům a omylům. Ve svém článku »Milost Páně« jsem uvedl, že takový výklad je důsledkem nesprávného pochopení dějin spasení. Nechci zde opakovat, co tam již bylo řečeno. V této souvislosti musím se omezit na toto prohlášení:

Živé svědomí protestuje proti učení o usmiřující smrti Kristově!

Mnozí z dnešních »věřících křesťanů« nebudou již vůbec schopni takový protest dostatečně pocítit. Ale zdali se v nich neozve svědomí, když si uvědomí následující slova z Poselství Grálu?:

»Lidé si formují Boha tak, jak oni sami Ho chtějí mít. **Oni** Mu dávají směr svého chtění. A běda, není-li takový, jak oni myslí! Pak Ho beze všeho zavrhnou, jako se ihned zavrhnou a potírají ti, kdo se odvažují vidět Boha mnohem většího a vznešenějšího.

V dosavadních lidských názorech není velikost. Tyto názory naopak svědčí o neochvějně víře ve **vlastní** hodnoty.

Bůh má žebrat o jejich přízeň, když již směl z jejich krví poskvrněných rukou přijat svého Syna, posmívaného, poplivaného, mučeného a trápeného, kterého jim vyslal ku pomoci se záchranným Poselstvím.

A dnes se má ještě udržovat víra, že toto všechno bylo pro Boha nutnou smírnou obětí? Když Kristus uprostřed muk, jsa již všecek zoufalý nad touto jejich slepotou volal: »Nevědí, co činí.«.

Bylo by třeba této přímluvy, kdyby smrt na kříži měla být nutnou obětí ke smíření?! »Nevědí, co

činí!« To jest přece obžaloba nejtěžšího druhu. Je to zřejmý poukaz na to, že to, co činí, je **nesprávné**, že tento čin byl obyčejným zločinem.«.

Já vím ovšem velmi dobře, že také toto volání Světla vyznělo naprázdno a bez ohlasu. Dogmaty ovládaný věřící bude ihned vysvětlovat, že těmito slovy by byl zničen »Kristův kříž«. ¹⁰⁾ Nemyslí však na to, že by se na něm mohla naplnit slova Páně: »Kdo by pak pohoršil jednoho z maličkých těchto, věřících ve mně, lépe by mu bylo, aby byl zavěšen žernov osličí na hrdlo jeho, a pohroužen byl do hlubokosti mořské.« ¹¹⁾

Pohoršení kříže! Jak tomu bylo vlastně v dějinách utrpení Páně? V čem vlastně tkvělo pohoršení zákoníků a farizejů! V oné hodině, když se Ježíš před svými protivníky přiznal, že je Synem Božím, pravil Kaifáš:

»Nyní jste slyšeli, jak se rouhal Bohu.« ¹²⁾ Vzpomínám si velmi dobře na svůj rozhovor s jedním hejtmanem branné moci. To byl pro něho pokaždé kámen úrazu. Byl pohoršen, když jsem mu těmito slovy dosvědčoval, že Ježíš byl Synem Božím.

»Jak se může nějaký člověk odvážit vznášet takový výrok!«, volal pobouřeně. To je to pravé pohoršení, o kterém hovoří bible. Církev postavila však falešná pohoršení, když káže víru na smírcí oběť.

Kříž! Slyšme o něm zjevení z Poselství Grálu:

»Kříž Vykupitelův není totožný s křížem, na němž trpěl Kristus. Tím nemohlo být také lidstvo vykoupeno, jak jsem již vylíčil v přednášce »Smrt na kříži« velmi podrobně, a od té doby několikrát opakoval. Je to něco zcela jiného, zdánlivě opět velmi prosté a přece nesmírně veliké. Kříž byl znám již před dobou Kristovou, před dobou Jeho pozemského života. Je to znamení Božské Pravdy. A poněvadž Kristus byl nositelem Božské Pravdy, té nezkalené, a sám přicházel z Pravdy, která tkvěla živě na Něm, byl s ní v přímém spojení, měl v sobě kus této Pravdy, tkvěla živě na Něm i v Něm. Ona jest **viditelná** v živém, tedy svítícím a samočinně **zářícím** kříži! Je možno říct, že ona sama jest tímto křížem! Tam, kde jest tento zářící kříž, tam jest Pravda, poněvadž tento kříž se nedá oddělit od Pravdy, protože obojí jsou jedno, **poněvadž tento kříž jest viditelnou formou Pravdy!**

Paprskový kříž nebo kříž ze zářících paprsků jest tedy Pravda ve své pravlastní formě. A poněvadž každý člověk může stoupat vzhůru jedině Pravdou, a žádným jiným způsobem, nachází lidský duch také jen poznáním nebo znalostí Božské Pravdy skutečné vykoupění. A poněvadž jedině v Pravdě jest vykoupění, pak z toho vyplývá, že kříž, tedy Pravda, je kříž vykupitelský nebo **kříž Spasitelův!**

Je to kříž Vykupitelův! Vykupitelem lidstva jest však **Pravda!** Jedině znalost **Pravdy**, a s tím spojené použití v**Pravdě** ležící, nebo **Pravdou** ukázané cesty, může lidského ducha vyvést vzhůru z nynějšího temného okolí a pobloudění ke Světlu, a tím ho osvobodit a vykoupit z nynějšího stavu. A poněvadž vyslaný Syn Boží, a nyní přicházející Syn Člověka jsou **jedinými** nositeli nezkalené Pravdy, a mají tuto Pravdu v sobě, musí oba také přirozeně v sobě nosit kříž, musí tedy být nositeli zářícího kříže, nositeli Pravdy, nositeli vykoupění, které spočívá pro lidstvo v Pravdě. Přináší vykoupění v Pravdě těm, kteří ji přijmou, kteří tedy jdou po ukázané cestě.

Jakou má vedle toho cenu všechno lidské chytré mluvení? Vybledne v hodině nouze. Proto pravil Syn Boží k lidem, že mají na sebe vzít kříž a následovat Ho, tedy **že mají přijmout Pravdu a podle ní žít!** Že se mají vpravit do zákonů stvoření, učit se jim správně rozumět, a používat je v jejich samočinném působení jen k dobrému.

Co však zase učinila omezená lidská mysl z této prosté a přirozené skutečnosti? Učení o utrpení, které nechtěl Bůh, ani Syn Boží. A tím byla ražena **nesprávná** cesta, která nebyla v souhlase s cestou ukázanou, nýbrž zaváděla daleko stranou od vůle Boží, která chce vést jen k radosti, místo k utrpení!

Je to přirozeně pro lidstvo strašlivý symbol, že Syn Boží byl jimi tehdy na pozemsky napodobené formě Pravdy přibit a umučen k smrti. Tedy na symbolu Pravdy, kterou přinesl, také pozemsky zahynul! Církevní kříž utrpení **není** kříž Vykupitelův!

»Jenž stojí v síle a Pravdě!«, praví se o Synu Božím. Síla jest vůle Boží, Duch Svátý! Jeho viditelnou formou jest Holubice. Viditelnou formou Pravdy jest samočinně zářící kříž. Obojí bylo vidět na Synu Božím, poněvadž v nich stál.

Byl to tedy u Něho přirozený a samozřejmý zjev. **Totéž bude možno vidět také u Syna člověka!** Holubice nad Ním, a kříž Vykupitelův za Ním, neboť On jest s nimi opět neodlučně spojen jakožto nositel Pravdy, »který stojí v síle a Pravdě!«.

To jsou neklamná znamení jeho pravého poslání ke splnění zaslíbení!«.

Kdo tato slova skutečně do sebe přijal, kdo jejich pravdivost jasně poznal, tomu se tím otevře úplně **nové** porozumění Písmu svatému! Slova o kříži, která jsou uvedena v bibli, dostanou tím nový, hluboký smysl, aniž by při tom něco ztratila na svém obsahu a ceně! Jediné, co lidem bylo vzato, je právo směti se pro svou duchovní lenost ještě odvolávat na slova bible.

Kdo to všechno však vidět a poznat nechce, ten může klidně jít dále po své staré cestě. Jednou jistě prožije, kam ho tato cesta dovede.

V Poselství Grálu nalezneme přednášku o slovech, pronesených Kristem z kříže:

»Dokonáno jest!«.

Tato přednáška začíná slovy, která stojí za přemýšlení: »»Dokonáno jest!«

Tato hluboce vážná, obsažná slova Syna Božího, byla lidstvem pochopena jako dokončení jeho vykupitelského díla a jako koruna oběti za hříchy lidstva, kterou Bůh přinesl pozemským lidem za všechna jejich provinění.

Rozechvěni díkem, nechali proto věřící křesťané působit na sebe, znění těchto slov, a pocit bezpečného úkrytu vyvolal v nich volné, hluboké vydechnutí.

A přece není ten pocit ničím odůvodněn, poněvadž vznikl jen z prázdné domyšlivosti. V každé lidské duši spočívá vždy více nebo méně skryta úzkostlivá otázka:

Jak byla možná tak veliká oběť Boží? Což má lidstvo u Boha tak velikou cenu?

A tato úzkostlivá otázka je oprávněná, neboť pramení z citu, a má se stát výstrahou! Duch se proti tomu vzpírá a promlouvá citem. Jeho varování se neukonejší prázdnými slovy a poukazem na to, že Bůh je **láska**, a tato Božská láska že zůstane lidem nepochopitelná.

Podobnými slovy se zaplňují mezery tam, kde chybí vědění. Avšak čas pro tyto prázdné slovní obraty již minul. Nyní se musí probudit **duch!** Musí, není jiné volby! Kdo se spokojí s prázdnými vytáčkami ve věcech, které nesou v sobě spásu lidstva, jeví duchovní lenost v nejdůležitějších otázkách stvoření!«.

Také tato slova žalují! Člověk tu však nestojí v tomto případě před nějakým pozemským tribunálem /soudem/. To by nebylo nijak nebezpečné. Pokud se snaží podléhat takovému klamu, nepochopil ještě vážnost hodiny. Ale když zmocněnec shůry přinese tato slova, pak stojí lidstvo na rozcestí! Může následovat volající hlas, nebo se mu uzavřít. V obou případech si tká svůj osud, který v sobě chová buď štěstí a radost, nebo také zkázu.

Vždy podle druhu, pro který se člověk rozhodl. Tak tomu bylo i tehdy v době Kristově, a tak je tomu i dnes.

Obžaloba nepochází tedy od nějakého člověka. Proto je to také hořce vážné pro církev, jakmile je proti ní tato obžaloba vznesena.

Tato obžaloba přichází od **Boha**. To chci vyznat před celým křesťanským světem. A ten, kdo není ještě ve svém nitru mrtvý, ten pocítí ozvěnu ve svém duchu, jakmile tuto obžalobu uslyší!

1)

 [Odpovědi na otázky](#)

2)

Teologie Lutherova od profesora John von Walter, Verlag Bertelsmann, 1940, strana 225

3)

Matouš 25, verš 25

4)

Efezským 5, 14

5)

Vurche Verlag, Berlín, 1926, strana 217 - 221

6)

Ezechiel, kapitola 18, 20

7)

Verlag Deichert Leipzig 1924, 4 v. 64

8)

Jan 6, 63; 8, 31 - 32; 8, 51; 18, 37

9)

na trnitě cestě

10)

1. list Korintským 1, 17

11)

Matouš 18, 6

12)

Matouš 26, 65

From:

<https://duhovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:

https://duhovnipodpora.vzestup.net/pismo/proza/bible_a_jeji_vyklad_ve_svetle_pravdy/clanek2

Last update: **05.11.2014 02:52**

